

Β α ν έ σ σ α Β α ῖ τ σ η

SabLier / reiLbaS

Εργαστήριο Πυροδότησης Θεατρικής Γραφής του Θανάση Τριαρίδη

ΑΘΗΝΑ 2018

Η Βανέσσα Βαΐτση γεννήθηκε το 1979 στην Άρτα και ζει στην Αθήνα. Έχει σπουδάσει πολιτικός μηχανικός και εργάζεται σε κατασκευαστική εταιρεία. Παρακολουθεί σεμινάρια θεωρητικής κατεύθυνσης με επίκεντρο τη θεατρική τέχνη.

Τηλέφωνο επικοινωνίας: 6977393885

E-mail: vaivanessa@yahoo.com

Facebook: Vanessa Freta

Το κείμενο αυτό μπορεί να διαβαστεί και να αναπαραχθεί ελεύθερα από αυτή τη σελίδα υπό τον όρο της αναφοράς στο όνομα του συγγραφέα και στο θεατρικό εργαστήριο, στο πλαίσιο του οποίου γράφτηκε το έργο. Σε περίπτωση που κάποιος ενδιαφερθεί να το μεταφέρει στη σκηνή, παρακαλείται να έρθει προηγουμένως σε συνεννόηση με τον συγγραφέα.

ΠΡΟΣΩΠΑ

ο Ντιέγκο, η Φρίντα, μια νεαρή γυναίκα.

Το κείμενο που ακολουθεί δανείζεται τους χαρακτήρες της Φρίντα Κάλο και του Ντιέγκο Ριβέρα, χωρίς να γίνεται πιστή αναπαραγωγή των γεγονότων της ζωής τους. Είναι, ίσως, μια ιστορία για τη φύση ή τη Φύση. Για τον χρόνο ή τον Χρόνο. Ίσως μιαν ιστορία αγάπης, παλεύοντας οι δυο τους να ενωθούν. Μιας αγάπης ανάμεσα στο θηλυκό και στο αρσενικό με σφιχτοδεμένα τα δύο της πρόσωπα, το απαλό και το τριχωτό...

*“Γιατί, κύριε, ο έρωτας μου ανάβει την πίστη κι η αγάπη τη μετάνοια
κι ίσως μείνει αιώνια τ’ όνομά μου σα σύμβολο
εκείνων που σώθηκαν και λυτρώθηκαν ότι ηγάπησαν πολύ.”*

ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ

Ντίνος Χριστιανόπουλος

1.

(Ο Ντιέγκο και η Φρίντα ξαπλωμένοι σε ένα κρεβάτι. Η Φρίντα είναι παράλυτη μετά τον ακρωτηριασμό των δακτύλων των ποδιών της. Ο Ντιέγκο της κάνει μασάζ στην πλάτη.)

N: ...αισθάνεσαι καλύτερα; Σε ανακουφίζω καθόλου;

Φ: Ναι, Ντιεγκίτο μου.

N: Θες να βάλω σε ζεστό νερό τις πετσέτες;

Φ: *(Με σαρκαστική διάθεση.)* Περιφρημα. Βάλε ζεστό στο παγωμένο μου σώμα.

N: Θα σε ηρεμήσουν.

Φ: Φέρε τες. Θύμισε στο αίμα μου ότι είμαι ακόμη ζωντανή.

(Ο Ντιέγκο σηκώνεται και βγαίνει από το δωμάτιο.)

Φ: Αχ χοντρούλη μου, εγώ ήθελα να σε προσέχω. Να σε φροντίζω. Μου έκλεψες τον ρόλο.

(Ο Ντιέγκο μπαίνει στο δωμάτιο και φέρνει το ζεστό νερό.)

N: Μα κι έτσι με προσέχεις.

(Ο Ντιέγκο βάζει τις πετσέτες μέσα στο νερό και μετά στην πλάτη της Φρίντα.)

Φ: Ευχαριστώ χοντρούλη μου.

N: Θα είσαι ακόμη καλύτερα τώρα.

Φ: Ναι, ναι. Καλύτερα. Κάθε μέρα και χειρότερα.

N: Πονάς;

Φ: Δε θυμάμαι πως ήταν πριν τον πόνο χοντρούλη μου.

N: *(Την αγκαλιάζει σφιχτά, σα να θέλει να τη σπάσει.)* Για να σε πονάω περισσότερο εγώ.

Φ: Μα γιατί;

N: Για να ξεχνάς τον άλλον πόνο.

Φ: Και όταν δεν πονούσε το σώμα μου, πάλι με πονούσες. Τότε γιατί;

N: Για να νοιώσεις ότι ο πόνος είναι κάτι άλλο. Ίσως ...

Φ: *(Τον διακόπτει.)* Βολική εξήγηση. Σιχαμένος ως πλαγιόδρομος.

N: ...ίσως αγάπη...

Φ: Αρσενική.

N: Αγάπη σε άλλο σύστημα αναφοράς.

Φ: Αχ Ντιεγκίτο.

N: Τι;

Φ: Και τι δε σκαρφίζεσαι.

N: Όχι. Εσύ μου έμαθες να κινούμαι στα όρια της υπερπραγματικότητας.

Φ: Τίποτε δε μαθαίνεις.

N: Τίποτε. Τίποτε. Φαντάζομαι όμως. Πιο πολύ και κάθε μέρα.

Φ: Βλακείες. Κατάλαβες τη δύναμη που είχες πάνω μου και χτυπούσες. Όλα πάντα ήταν κάλυψη για τις κλίσεις σου.

N: Γιατί έμεινες;

Φ: *(Με έντονη ειρωνεία.)* Για να μπορείς να ζωγραφίζεις.

N: Ανοχή για τη δημιουργία λοιπόν!

Φ: Όχι δημιουργία.

N: Αλλά;

Φ: Ούτε ανοχή.

N: Τότε τι;

Φ: Ποιος ξέρει...

N: Βαθιά, μαζοχιστικά ερωτική. Καταγγέλλεις τον πόνο του ερωτά χωρίς να τον απορρίπτεις.

Φ: Μπούρδες, χοντρούλη. Μπούρδες και φιλοσοφίες ενώ όλα είναι τόσο περιπλοκά και δύσκολα και πονεμένα.

N: Οι κλίσεις μου! Ποιες κλίσεις μου; Η συνενοχή αναπτυσσόταν πάντα με σένα.

Φ: Μεγάλη παρηγοριά χοντρέ. Περισσότερο όμως, εφιάλτης.

N: Εφιάλτης, ναι. Εφιάλτης, για να βρεις τον πραγματικό σου εαυτό.

(Σιωπή.)

Φ: *(Ξεκινά να βήχει.)* Έμεινα για να σε προσέχω. *(Βήχει έντονα, αρχίζει να ιδρώνει, φωνάζει από τους πόνους.)* Να σε προσέχω Ντιέγκο. Κάνε κάτι. *(Ουρλιάζει και τον αρπάζει.)* Βοήθησέ με.

N: *(Σηκώνεται, πάει στο κομοδίνο της.)* Μάσησε φύλλα μπελαντόνα και προσπάθησε να κοιμηθείς.

Φ: *(Τα ρίχνει χάμω)* Παράτα με, δε θέλω. *(Κλαίει ουρλιάζοντας.)* Ντιέγκο.

N: Δώσε μου το χέρι σου.

Φ: *(Απλώνει το χέρι.)*

N: Ο γιατρός είπε όχι τόσο συχνά.

Φ: Αν εθιστώ θα είναι στην επόμενη ζωή, χονδρέ.

Ν: *(Κάνει την ένεση.)* Φεύγω, κοιμήσου.

Φ: Μείνε. Ο πόνος κι εσύ είσαστε οι δύο σταθερές. Χωρίς τον πόνο κι εσένα, τις δύο σταθερές μου, είμαι χαμένη.

(Ο Ντιέγκο ξαπλώνει δίπλα της. Η Φρίντα ήρεμη πια αποκοιμιάται. Σβήνουν τα φώτα. Το όνειρο ή ο εφιάλτης ξεκινά.)

2.

(Το σκηνικό έχει αλλάξει. Δύο όροφοι. Φωτίζεται ο πάνω όροφος. Υπάρχουν πίνακες ζωγραφικής. Μια νεαρή καλλονή ακούει μουσική και τραγουδά. Είναι γυμνή μπροστά σε έναν καθρέπτη και αγγίζει το σώμα της. Χτυπάει το κουδούνι. Η νεαρή γυναίκα ανοίγει την πόρτα και εμφανίζεται ο Ντιέγκο νέος.)

Γυναίκα: *(Χαμογελώντας πονηρά.)* Επιτέλους.

N: *(Εκπληκτος και ανυπόμονος.)* Και πεινάω...

Γυναίκα: Να βάλω τεκίλα;

N: Θέλω να πιώ τα δικά σου υγρά. *(Την αρπάζει και τη φιλάει.)* Να φάω τη σάρκα σου.

Γυναίκα: *(Απομακρύνεται.)* Εε καλλιτέχνη να δεις τα έργα μου πρώτα. *(Τον τραβάει για να δει τους πίνακες.)*

N: *(Χωρίς κανέναν ενθουσιασμό.)* Αυτός εκεί μου αρέσει.

Γυναίκα: Να τον στείλω στον Β.;

N: *(Χωρίς να ασχολείται ιδιαίτερα, σχεδόν χωρίς να βλέπει τους πίνακες, φάχνει στην τσέπη από το σακάκι του, βγάζει ένα πούρο και το ανάβει.)* Ναι. Ναι. Να τον στείλεις.

Γυναίκα: Δες κι αυτόν.

N: *(Αδιάφορα.)* Ναι. Κι αυτός.

Γυναίκα: Ποιον να διαλέξω;

N: *(Χωρίς καμία διάθεση να ασχοληθεί με τους πίνακες της γυναίκας και καπνίζοντας με μανία το πούρο του.)* Στείλε κι αυτόν. Στείλε δύο.

Γυναίκα: *(Πηγαίνει και του σερβίρει ποτό.)* Πιες. Έχει ιδιαίτερη γεύση.

N: *(Δοκιμάζει μια γουλιά.)*

Γυναίκα: Πως σου φαίνεται; Μου τη φέρανε προχθές.

N: *(Χωρίς όρεξη για να αρχίσει διάλογο με τη γυναίκα για την τεκίλα.)* Καλή είναι. *(Τη φιλάει.)* Πιο καλή εσύ.

Γυναίκα: *(Με γέλιο.)* Ασυγκράτητος είσαι!

N: *(Σβήνει το πούρο του, πίνει μονομιάς την τεκίλα, ρίχνει κάτω το ποτήρι και τραβάει τη γυναίκα πάνω του.)*

(Χαμηλώνουν τα φώτα του πάνω ορόφου και ακούγονται οι φωνές γυναίκας.)

3.

(Φωτίζεται ο κάτω όροφος. Η Φρόντα, νέα, ζωγραφίζει τον πίνακα “το τραυματισμένο ελάφι”. Κάθε φορά που ακούει τις φωνές της γυναίκας από τον επάνω όροφο, φτιάχνει κι ένα βέλος στο σώμα του ελαφιού. Αναστατωμένη, κάποια στιγμή σταματάει. Πετάει τον πίνακα, τον καταστρέφει.)

Φ: Στο διάολο χοντρές. Όλα τα κατέστρεψες. Ήθελα να μοιραστώ μαζί σου τα πάντα. Μαύρη απελπισία. Μαρτύριο. Μου τσάκισες τα κόκαλα περισσότερο απ’ το ατύχημα. Δηλητηρίασες το μέσα μου. Σταματήστε αυτές τις φωνές. Βουλώστε το.

(Ανοίγει ένα μπουκάλι και πίνει.) Πηδηχτείτε χωρίς να ουρλιάζετε. Μπάσταρδοι. Να μην ακούω. Να μην το ακούω. Να μην το γνωρίζω.

Μου είπες για αφοσίωση. Πίστη όχι. Δεν μπορείς. Στο διάολο καθίκι. Μπάσταρδε. Πουτάνας γιε. Συμπόνια δεν έμαθες τι σημαίνει. Σίχαμα. Ακόλαστη επιθυμία για σάρκα. Απέχθεια. Όλη η αγάπη, μίσος. Σου τα έδωσα όλα τυφλά. Τίποτε δεν ωφελεί. Ανεξάρτητος. Ήθελες πάντα να είσαι ανεξάρτητος.

(Πίνει ακατάπαυστα.) Το μυαλό μου σαλεύει. Όλα παραμορφωμένα. Μια τελευταία ερώτηση. Γιατί τόσος πόνος. Γιατί.

(Το βλέμμα της πέφτει σε έναν πίνακά της με την ινδιάννα παραμάννα της, έπειτα πάνω σε ένα tocado – διάδημα, το παίρνει στα χέρια της.) Όλα θα γίνουν όπως πρέπει. Η δεύτερη μάνα μου. Η παραμάννα μου το ξερε. Πρέπει να θυμηθώ τα λόγια.

Π ρ έ π ε ι ν α θ υ μ η θ ώ τ α λ ό γ ι α .

(Κοιτάζοντας τον πίνακα με την παραμάννα.) Για να μου δώσεις το στεφάνι και την κλεψύδρα θα το χες προφητέψει. *(Στο χώρο υπάρχει μια κλεψύδρα που αναγράφει sablier – reilbas, η οποία λειτουργεί με νερό.)* Sablier ή Reilbas, η ευθεία να γίνει κύκλος, τα ίσια ανάποδα, ανάποδα για να γυρίσει ο κόσμος. *(Σε εκστατική διάθεση, γυρίζει την κλεψύδρα, περιεργάζεται το στεφάνι.)* Πέτρες λάπης λαζούλι. Πέτρα ιερή. Κοσμογονική. Ενισχύει τη διαύγεια. Τη δική μου διαύγεια. Ο κόσμος, λοιπόν, πρέπει να μηδενίσει για να ξαναρχίσει, μου χες πει. Ή, μήπως, ήξερες για το μαρτύριο της ζωής μου; Της δικής μου ή ολονών. Ό,τι και να ναι, θέλω να γλυτώσω από αυτό το μαρτύριο.

(Πίνει.) Θα αντικρύσεις τη μοίρα σου Ντιέγκο. Και θα ορίσεις και τη μοίρα όλων. Σε λίγο τίποτε δε θα υπάρχει. Όλος ο κόσμος θα εξαφανιστεί μαζί σου. Τελείωσαν οι κραυγές. Οι δικές σας και οι δικές μου. Όλου του κόσμου. Αφανισμός.

(Παράλληλα ανάβει κεριά, βγάζει καθρέπτες, βρίσκει ένα μισοτελειωμένο πίνακα με την ένωση της Φρίντα και του Ντιέγκο, τον τοποθετεί με τρόπο που αντικατοπτρίζεται σε όλους τους καθρέπτες.) Όλα. Όλα θα γίνουν σκόνη και όλα θα γεννηθούν από την αρχή.

Δεν υπάρχει επιστροφή πια. Κανένας γυρισμός. Κανένα πισωγύρισμα. Καμία σκέψη για σωστό και λάθος. Κανένας τρόμος. Κανένας οίκτος. Θα μας κατασπαράξουν όλους. Όλα. Τίποτε δε θα μείνει. Τίποτε να μας θυμίζει τίποτε. Κανείς δε θα μπορεί να κάνει τίποτε σε κανέναν. Γλυκιά ανυπαρξία. Μπλε ανυπαρξία. Κι όλα θα ξαναγεννηθούν. Όλα από την αρχή.

(Δωμάτιο γεμάτο καπνούς, η Φρίντα φοράει το στεφάνι – αγία με μεταλλικό φωτοστέφανο, γυρίζει την κλεψύδρα, το νερό ρέει και αρχίζει να καταστρέφει τον πίνακα της ένωσης.)

«Ας χωριστούν στα δύο οι σάρκες. Ας ενωθούν με τη γη. Θάλασσα πνίξε. Άνεμε θέριζε. Ήλιε κάψε και σβήσε. Ένωση τώρα για όλους.»

«Ας χωριστούν στα δύο οι σάρκες. Ας ενωθούν με τη γη. Θάλασσα πνίξε. Άνεμε θέριζε. Ήλιε κάψε και σβήσε. Ένωση τώρα για όλους.»

«Ας χωριστούν στα δύο οι σάρκες. Ας ενωθούν με τη γη. Θάλασσα πνίξε. Άνεμε θέριζε. Ήλιε κάψε και σβήσε. Ένωση τώρα για όλους.»

(Σβήνουν τα φώτα και ακούγεται βουητό και αέρας.)

4.

(Ο Ντιέγκο μπαίνει ευδιάθετος στο χώρο που η Φρίντα έκανε την τελετή. Η τελετή έχει ολοκληρωθεί, μόνο στην κλεψύδρα συνεχίζει να ρέει το νερό.)

N: Αγάπη μου. Είσαι εδώ;

Φ: *(Βρίσκεται πίσω από έναν πίνακα και με ειρωνική διάθεση.)* Γεια σου χοντρούλη!

N: Λοιπόν, ξέρεις γιατί δεν προσέχω;

Φ: *(Μορφασμός απαξιωτικός.)*

N: *(Με αθώο ύφος.)* Για να μη χάσω τον επαινετικό χαρακτηρισμό του χοντρούλη!

Φ: Ετοίμασα το αγαπημένο σου φαγητό.

N: Μμμ

Φ: *(Τυπικά.)* Να στρώσω τραπέζι;

N: Ναι, ψυχούλα μου. Δεν κρατιέμαι.

(Η Φρίντα σηκώνεται και ετοιμάζει το τραπέζι. Ο Ντιέγκο τη βοηθάει και μεταφέρει κρασί και ποτήρια.)

N: Γιατί βγάζεις τα πιάτα από τα ράφια;

Φ: *(Με ειρωνεία.)* Έχουμε γιορτή. Φέρε και τα καλά μας ποτήρια! Αυτά από τον γάμο μας!

(Κάθονται και ξεκινούν να τρώνε.)

N: Μμμμ! Καταπληκτικό! Δεν έχω λόγια.

Φ: *(Ηρεμη.)* Το τελευταίο μας δείπνο σήμερα.

N: Ωχ, μην αρχίζεις πάλι.

Φ: (Με ήρεμη φωνή.) Σας άκουγα.

N: (Εκνευρισμένος και κοφτά.) Μας άκουγες. Μας άκουγες.

Φ: (Σιωπή, κοιτώντας τον, σα να μην την ενδιαφέρει τι θα της πει. Ανάβει τσιγάρο.)

N: (Με νεύρα αλλά μη αντιλαμβανόμενος ότι πρόκειται για κάτι σοβαρό.) Τίποτε δεν ήταν, απλώς διασκέδαση.

Φ: (Σιωπή, χωρίς να γυρεύει εξηγήσεις.)

N: Από την αρχή σου το είχα πει.

Φ: (Σα να μην θέλει να συνεχίσει να τον ακούει, με απαξίωση.) Ναι, ναι.

N: Έγινε σεισμός.

Φ: Μπα; Κατάλαβες κάτι μέσα στα τόσα πηδήματα;

N: (Κοφτά.) Ξέχνα το.

Φ: Θα το ξεχάσω. Κι εγώ κι εσύ μαζί.

N: Ωραία.

Φ: Αναγκαστικά.

N: Φάε μόνη σου. (Σπρώχνει το πιάτο και ετοιμάζεται να σηκωθεί.) Δεν έχω όρεξη πια.

Φ: (Με ήρεμη φωνή.) Το τελευταίο δείπνο Ντιέγκο. (Χαμογελώντας ήρεμα.) Απόλαυσέ το...

N: Δεν καταλαβαίνω.

Φ: Σε λίγο δε θα υπάρχουνεις. Δε θα υπάρχω.

N: *(Ξανακάθεται και συνεχίζει το φαγητό.)* Ανοησίες. Άρχισες πάλι.

Φ: Δεν ήταν σεισμός.

N: Τι;

Φ: Αυτό που έγινε πριν. Δεν ήταν σεισμός.

N: *(Ειρωνικά.)* Τι ήταν;

Φ: Ήταν... Τι ήταν;

N: *(Ενώ τρώει ακατάπαυστα.)* Θα πεις;

Φ: Η αντίστροφη μέτρηση. Ξεκίνησε. Το τέλος έρχεται.

N: Μάλιστα. Το τέλος έρχεται. Ποιο τέλος Φρίντα; Δε σήμαινε τίποτε για μένα. Μία καύλα ήταν.

Φ: Το τέλος Ντιέγκο. *(Του δείχνει τον πίνακα της ένωσης που έκανε την τελετή και την κλεψύδρα που ρέει το νερό.)*

N: Τι είναι αυτό; Γιατί το κατέστρεψες;

Φ: Όταν ήμουν μικρή, η παραμμένα μου, μου το χε μάθει. Τώρα όλα έχουν πάρει το δρόμο τους.

N: Τι λες; Τι συμβαίνει;

Φ: Δεν μπορούμε να γυρίσουμε. Περάσαμε το σημείο του γυρισμού. Το νερό κυλάει. Δες την κλεψύδρα.

N: Τι έκανες; Πως;

Φ: Σου είπα, η παραμμένα. Έκανα τελετή. Πως θες να περάσεις τα τελευταία λεπτά σου πάνω στη γη;

N: Ποια τελευταία; Τι έκανες;

Φ: ...διάλεξε...

N: Τι να διαλέξω;

Φ: ...διάλεξε...

N: Τρελάθηκες; Μα πώς; Είναι αδύνατον.

Φ: Όχι Ντιέγκο. Στάσου εκεί και δες να καίγονται τα πάντα.

N: Είσαι παρανοϊκή. Τι έκανες;

Φ: *(Με ήρεμο, αποφασιστικό τόνο.)* Όλα τα έκανα. Όλα τα υπέμεινα. Τίποτε δεν άλλαζε. Εσύ δεν άλλαζες.

N: Μπάσταρδη μάγισσα.

Φ: *(Με δυσφορία.)* Εσύ, εσύ είσαι ο μπάσταρδος.

N: Σκάσε. *(Σηκώνεται και κλωτσάει ότι βρίσκει εμπρός του.)*

Φ: *(Ηρεμα και αποφασιστικά.)* Γαμήσου τώρα. Όσο προλαβαίνεις. Μιαν ώρα. Ότι αρπάξεις, παλιοαρχίδι. Πόσα μουνιά μπορείς να βρεις σε μιαν ώρα.

N: Είσαι τρελή.

Φ: Ήμουν τρελή όταν αποφάσισα να είμαι μαζί σου, μπάσταρδε. Σίχαμα.

N: Διεστραμμένη. Παλιομαλακισμένη εγωίστρια.

Φ: *(Αλλάζει το ύφος της και γίνεται επιθετικό.)* Βγες έξω και ψάξε. Όποια σου κιάτσει. Πάρε τες όλες.

N: Βούλωσέ το.

Φ: Πάρε τες δύο δύο. Τρεις μαζί. Όσες μπορείς. Να μη χάνεις χρόνο. Δεν έχεις πολύ χρόνο.

N: Βούλωσ' το.

Φ: Εσείς πριν γιατί δεν το βουλώνατε; Φωνές. Μουνιά. Αηδία, μαζί σου μόνο αηδία.

N: Κι εσύ τα ίδια κάνεις.

Φ: Μη με συγκρίνεις μαζί σου μπάσταρδε. Δε θα με κάνεις να αισθανθώ ένοχη για τα δικά σου λάθη.

N: Ποια λάθη. Ένα τίποτε ήταν.

Φ: Όλα τα άκουγα. Όλα σήμερα, όλα τόσα χρόνια μαζί σου.

N: Εγώίστρια του κερατά. Αφανίζεις τον κόσμο για ένα πηδήμα.

Φ: Δεν ήταν ένα.

N: Ήταν πολλά. Ε και; Καταστρέφεις το σύμπαν για πολλά πηδήματα.

Φ: Δεν άντεχα άλλο. Σιχάθηκα και τον εαυτό μου και σένα.

N: Τίποτε δε σκέφτεσαι. Σιχάθηκες εμένα...

Φ: Και τον εαυτό μου με σένα.

N: Ας έφευγες από μένα.

Φ: Δεν μπορούσα.

N: Περνάει από το διεστραμμένο σου μυαλό ότι είσαι τρελή;

Φ: ...τρελή...

N: Τρελή. Σαλταρισμένη. Ποτέ να μη σε γνώριζα.

Φ: *(Γίνεται ξανά ήρεμη.)* Απελπισμένη. Ερωτευμένη. Αποκαμωμένη. Ηττημένη. Αυτό είμαι.

N: Ας έκανες κάτι άλλο άμα είσαι ηττημένη.

Φ: Όλα τα δοκίμασα. Χοντρόπετσο γουρούνι εσύ, τίποτε δε σε ταρακουνάει.

N: Αυτοκτόνησε. *(Βγάζει από το παλτό του το όπλο.)* Ορίστε, πάρε το. Πάρε το και αυτοκτόνησε.

Φ: *(Το πετάει κάτω και με ύφος σα να το ήξερε από καιρό.)* Είσαι βρωμιάρης. Μέσα έξω.

N: Δεν μπορώ να το πιστέψω.

Φ: *(Με νεύρα.)* Δεν άντεχα τον πόνο, παλιοκαθίκι.

N: Ποιον πόνο. Καταστρέφεις τα πάντα. Καταλαβαίνεις τι έκανες;

Φ: *(Ηρεμα.)* Δεν άντεχα άλλον πόνο.

N: Αφανίζεις τον κόσμο γιατί δεν αντέχεις τι, Φρίντα;

Φ: Εσένα. Τη φύση σου.

N: Αφανίζεις για τη Φύση;

Φ: Αφανίζω για να τη σώσω.

N: Να σώσεις τι; Εσύ καταστρέφεις. Χωρίς να σκεφτείς τίποτε.

Φ: Εσύ το έκανες. Εσύ και η φύση σου.

N: *(Σηκώνεται και αναποδογυρίζει το τραπέζι.)* Βγάλε τον σκασμό!

Φ: Όλοι μας θα σωπάσουμε, μια κι έξω.

N: *(Κλωτσάει, σπάει, έρχονται στα χέρια με τη Φρίντα.)* Κάνε κάτι. Άλλαξέ το.

Φ: *(Αποφασισμένη.)* Τίποτε δεν αλλάζει.

N: *(Βρίσκει τα κομμάτια του πίνακα και το διάδημα, πάει να γυρίσει την κλεψύδρα, τη σπάει, γεμίζει με νερά ο χώρος.)* Στο διάολο. Βρες τον τρόπο και ξαναένωσε τον πίνακα. Δεν μπορώ να μείνω άπραγος. Κάνε κάτι.

Φ: Τίποτε δε γίνεται πια.

(Έρχονται στα χέρια, πάει να την πνίξει, της κρατάει τον λαιμό της στα χέρια του.)

N: Θα σε πνίξω. Με τα χέρια μου θα σε πνίξω.

Φ: Ό,τι και να κάνεις σύντομα θα είσαι νεκρός.

N: *(Της σφίγγει τον λαιμό.)* Θα σε λιώσω. *(Την αφήνει απότομα και την πετάει κάτω.)*

Φ: *(Βήχει και προσπαθεί να πάρει ανάσα.)*

N: Γιατί; Γιατί;

Φ: *(Με σιγουριά και χωρίς δείγμα μετάνοιας.)* Επειδή σε αγαπούσα.

N: Μαλακίες.

Φ: Περισσότερο από τη σάρκα μου.

N: Τι έκανες;

Φ: Από αγάπη. Τώρα η αγάπη μας οδηγεί.

(Ο Ντιέγκο σηκώνεται και βλέπει τον πίνακα με το ελάφι.)

N: Τι είναι αυτό;

Φ: Ένας πίνακας αφιερωμένος σε ό,τι άκουγα όσο ήσουν στον πάνω όροφο.

N: *(Χαϊδεύει τα βέλη.)* Δεν έπρεπε Φρίντα. Δεν έπρεπε.

Φ: Τι δεν έπρεπε;

N: Δεν έπρεπε να σε νοιάζει. Δεν έπρεπε να σε πληγώνει. Δεν έπρεπε τα βέλη να τρυπάνε το σώμα σου.

Φ: Δεν σταματούσες ποτέ Ντιέγκο. Και όλα γινόταν πάντα τόσο απροκάλυπτα. Δε σε ένοιαζαν ποτέ οι δικές μου πληγές.

N: Δεν είναι ότι δε με ένοιαζαν. Απλά δεν το θεωρούσα σημαντικό. Έκανα λάθος.

(Η Φρίντα εξακολουθεί και είναι πεσμένη στο πάτωμα.)

Φ: *(Κοιτώντας τον στα μάτια με αθωότητα και ειλικρίνεια.)* Μείνε μαζί μου, μέχρι το τέλος.

N: *(Ηρεμος πια.)* Δηλαδή δεν αλλάζει;

Φ: Όχι.

N: Έλα, σήκω.

Φ: *(Σηκώνεται.)*

N: *(Ανοίγει τηλεόραση, ακούγονται ειδήσεις για παράξενα φαινόμενα, για θάλασσες που εξαφανίζουν πολιτείες, για τον ήλιο που εκπέμπει φως μεγαλύτερης συχνότητας, καταστροφικής.)* Δεν μπορούμε πια να κάνουμε τίποτε.

Φ: Ήθελα να μοιραστώ μαζί σου μιαν αγάπη. Λίγη συμπόνια μόνο θα έφτανε.

N: Αγάπη είχες, αλλά δε σου έφτανε.

Φ: Όχι.

N: *(Με απορία και θαυμασμό.)* Πώς μπορείς και είσαι τόσο ψυχραιμη.

Φ: Ψυχραιμη...

N: Ψυχραιμη, ναι. Συνειδητοποιείς τι έκανες;

Φ: *(Σα να μην τον ακούει.)* Απελπισία και ψυχραιμία.

N: Δεν μπορώ πια να μιλήσω μαζί σου.

Φ: Είμαι, γιατί λυτρώνομαι.

N: Από μένα;

Φ: Από όλα. Κυρίως από σένα.

N: Και το κοινό καλό; Οι αγώνες μας όλα αυτά τα χρόνια στο κόμμα;

Φ: Και γι' αυτό είναι.

N: Όχι, Φρίντα, δεν ξεπαστρεύεις τον κόσμο για το καλό του.

Φ: Μα, είναι για το καλό του.

N: Αυτό και ο μεγαλύτερος φασίστας δεν το υποστηρίζει. Ακόμη κι αυτός ζητάει τον αφανισμό κάποιων.

Φ: Ο αφανισμός μιας κάστας είναι φασισμός. Ο αφανισμός του όλου είναι ανιδιοτέλεια.

N: Να το λέγαμε στο κόμμα...

Φ: Ακόμη και τώρα, εσύ είσαι πιο μπροστά από το κόμμα. Εξαιτίας σου γίνεται η συντέλεια. Θυσία όλων.

N: Αχ, Φρίντα. Θυσία γιατί; Για το τίποτε;

Φ: Δεν είναι τίποτε η ευκαιρία να γεννηθεί ξανά ο κόσμος.

N: Ποια ευκαιρία; Σε λίγο δε θα υπάρχει καμία ζωή, κανένας πλανήτης. Τι να ξαναγεννηθεί; Τι και πού;

Φ: Ο κόσμος, όπως έγινε, είναι ανυπόφορος. Ο άνθρωπος είναι ένα τέρας.

N: Πάντα ήταν.

Φ: Όπως το λες. Πάντα και τίποτε δεν άλλαξε. Ή μάλλον άλλαξε. Προς το χειρότερο.

N: Δεν το χωράει ο νους μου. Είμαι ο χειρότερος μακελάρης της ανθρωπότητας.

Φ: Ίσως της δίνεις μιαν ευκαιρία.

N: Έχεις τρελαθεί; Ποιαν ευκαιρία λες και ξαναλές;

Φ: Η καταστροφή προκαλούμενη από τον άνθρωπο, από εμάς, είναι η υπόσχεση ίσως για μια άλλη ζωή.

N: Φρίντα, όσα λες είναι κάλυψη για όσα έκαμες. Όσα έκαμες από εγωιστικό πάθος. Και τώρα σκαρφίζεσαι για να ... *(Χωρίς να συνεχίσει.)* Αλήθεια, γιατί; Έχει καμία σημασία;

Φ: Δε σκαρφίζομαι τίποτε. Έχω σιχαθεί τον αρσενικό άνθρωπο και πλέον είμαστε όλοι αρσενικοί.

N: Νομίζω ότι τρελάθηκες. Σου σάλεψε. Λογικό.

Φ: Πάρε για παράδειγμα τον θλιβερό άνθρωπο. Τον άνθρωπο μέλος οικογένειας. Αυτός που σιέφτεται μόνο τον γεμάτο ψυγειοκαταψύκτη. Αδιαφορεί για οτιδήποτε συμβαίνει έξω από τους τέσσερις τοίχους του σπιτιού του. Τον νοιάζουν μόνο όσους περικλείουν οι τοίχοι. Αυτό το ονομάζει αγάπη και γι' αυτήν του την αγάπη είναι έτοιμος να σκοτώσει.

N: Κι εσύ σκοτώνεις αυτόν. Αποφασίζεις πως δεν αξίζει να ζει.

Φ: Όχι ο ένας. Όλοι. Προχώρα στον άνθρωπο κάτοικο μιας χώρας. Αυτός ανησυχεί για τους μισθούς του, για τις αργίες, για το πως θα γλιτώσει και δε θα χρειαστεί να πληρώσει στο κράτος μια δεκάρα. Το οποίο κράτος, βέβαια, υπερασπίζεται μέχρι θανάτου. Θεωρεί εχθρούς και μιάσματα όσους ξένους έρχονται στο κράτος του. Από αγάπη προς την πατρίδα, είναι έτοιμος να σκοτώσει τον ξένο ή όποιον άλλον από τον οποίο θεωρεί ότι κινδυνεύει και, να αγωνιστεί, πάση θυσία, να διατηρήσει τα κεκτημένα του.

N: Δεν μπορείς να αποφασίζεις για όλους. Δεν είσαι Θεός.

Φ: Ποιος Θεός; Εσύ δεν πιστεύεις σε τίποτε. Όχι, εγώ δεν είμαι Θεός. Θεό όμως είχα εσένα.

N: Θεός εγώ. Διάβολος εσύ.

Φ: Ναι, για την αιώνια συνύπαρξη. Έπρεπε κάποιος να βάλει ένα τέλος.

N: Σε τι;

Φ: Σε σένα και σε όλους.

N: Πώς τα μπλέκεις...

Φ: Σκέψου τώρα τον άνθρωπο ως κάτοικο του πλανήτη γη, που πασχίζει να βρει τρόπους να εξασφαλίσει τη συνέχειά του αλλού. Κατέστρεψε όλες τις ισορροπίες στη γη και θέλει να επεκταθεί. Όλα τα φαλλικά ένστικτα σε τρελό πάρτι. Να κατακτήσει. Να καταστρέψει κι άλλους πλανήτες. Να εξασφαλίσει, πάση θυσία, τη συνέχειά του θυσιάζοντας όλες τις άλλες μορφές ζωής. Θυσιάζοντας και τον ίδιο τον πλανήτη που τον ανέθρεψε.

N: Και αποφάσεις, εσύ, να ορίσεις τη μοίρα της ανθρωπότητας.

Φ: Ναι. Εγώ. Η γυναίκα μέσα μου. Όσο υπάρχει, ακόμη.

N: Και η ζωή αλλού; Καταστρέφεις κι ό,τι δε γνωρίζεις. Δεν είναι ο άνθρωπος το κέντρο. Δε σε καταλαβαίνω, Φρίντα. Μάλλον ποτέ δε σε κατάλαβα.

Φ: (Με σιγουριά.) Ίσως δε γίνεται.

N: Δεν ξέρω. Ίσως να έχεις δίκιο και να είμαι ένα εγωιστικό γουρούνι με μεγάλες ιδέες.

Φ: Γι' αυτό δες τη συντέλεια σαν πράξη κόντρα στην εγωιστική φύση τη δική σου, του ανθρώπου. Του αρσενικού.

N: Αδυνατώ να φανταστώ το τίποτα.

Φ: Ζήσε το και μη φαντάζεσαι.

N: Πάντα ήσουν πιο δυνατή από μένα.

Φ: Δεν ήμουν. Ούτε είμαι. Όταν θέλεις να αλλάξεις κάτι, καταστρέφεις. Ξεσκίζεις.

N: Θυμάσαι;

Φ: Τι να θυμηθώ;

N: Τους στίχους.

Φ: (Σιωπή.)

N: Γύρνα την κλεψύδρα

Φ: ...κι όλα θα μας συμβούν...

N: ...αρκεί να θέλεις μια ορισμένη διάρκεια να έχει το παρόν μας...

Φ: Το παρόν μας τώρα. Λιγότερο από 60 λεπτά.

N: Ό,τι σου άρεσε.

Φ: Τι εννοείς;

N: Ό,τι διαρκεί είναι αυτό που τελειώνει και ξαναρχίζει ξανά και ξανά. Μία διάρκεια από κάθετες ενάρξεις και τελειώματα, έτσι δεν έλεγες; Μόνο αυτό δεν αξίζει;

Φ: Μόνο αυτό.

N: Και το πέτυχες.

Φ: Μαζί σου δεν είχα άλλη επιλογή.

N: Είχες αλλά διάλεγες αυτό. Σε όλα διάλεγες αυτό. Σου άρεσε να ξεκινάς ξανά και ξανά. Ακόμη και στην υγεία σου.

Φ: Ήσουν, είσαι όλος ο κόσμος μου Ντιέγκο. Δεν μπορούσα να σε καταστρέψω. Καταστρέφω τον κόσμο για να καταστρέψω εσένα.

N: Είμαι σε ένα δωμάτιο και περιμένω το τέλος.

Φ: Τι θες να κάνεις; Είσαι ελεύθερος. Μπρος πήγαινε όπου θες.

N: Πού να πάω;

Φ: Πήγαινε πάνω αν θες, να διασκεδάσεις μέχρι το τέλος.

N: Πουθενά δεν πάω.

Φ: Μείνε. Λίγο απέμεινε.

N: Η υπερβολική οικειότητα. Αυτό είναι. Η υπερβολική οικειότητα.

Φ: *(Μορφασμός απορίας.)*

N: Η υπερβολική μου οικειότητα με σένα δε με άφηνε να είμαι πιο διακριτικός. Ήμουν τόσο ένα με σένα που δε σκεφτόμουν αν σε πλήγωνα. Είναι σα να προσέχει το αριστερό χέρι πώς θα συμπεριφερθεί και τί θα πει το δεξί. Δε γίνεται. Είναι ένα. Λειτουργεί ως ένα. Δεν προσέχει.

Φ: *(Με απογοήτευση και κοροϊδία.)* ...από οικειότητα...

N: Ναι. Νομίζω πως ναι. Απόλυτη διαφάνεια.

Φ: Γίνε τίμιος έστω και τώρα. Πες ότι δε σε ένοιαζε αν θα πλήγωνες κάποιον. Δε σε ένοιαζε αν ακούγεσαι. Αν ήξερα που βρίσκεσαι, με ποιον και που πήγαινες, τι έκανες. Οικειότητα... Και όταν χωρίζαμε; Και τότε ήσουν άπιστος. *(Σα να γνωρίζει την απάντηση.)* Και τότε από οικειότητα;

N: *(Σκεπτικός και με αγάπη προς τη Φρίντα.)* Η υπερβολική οικειότητα ανάμεσά μας, πάντα μένει. Απλώς επειδή απομακρυνόμασταν, για όσο, χανόταν η καθημερινή επαφή. Ανώδυνα, πάντα, ως προς την οικειότητα.

Φ: Με τσάκιζες κάθε φορά που έφευγες. Μαρτύριο η απουσία. Μαρτύριο και η παρουσία. Έχω το γράμμα σου πριν φύγω για την Γαλλία. Αυτοεξορίστηκα εκεί. Το διάβαζα ξανά και ξανά. Επέτρεψα να σε ξεχάσω. Μάταιο. Σε έβρισκα παντού. Είχε και τίτλο.

“Ανάθεμα” Ο τίτλος

“Πήρα, πήρα, πήρα όσα λίγοι.

Μετά, η θολούρα, ποιο είναι το καλό για σένα, πόσο σε καταστρέφω...

Δεν παύω να σε σκέφτομαι καθημερινά.

Και σε φαντασιώνομαι...

Κι ας μου αρνιέσαι το μάγουλο... *(Σου το κρατάω στην έκθεση του Π.)*

Είναι καλό που δεν ανταλλάσσουμε καμία σκέψη; Σε τίποτε;

Σε φιλώ!

Το μη καλό παιδί...”

N: *(Επεξηγηματικά στο γράμμα.)* Για το καλό σου, αλήθεια.

Φ: *(Με ύφος σαν ρητορικής ερώτησης.)* Για το καλό μου θα βιάζες εσένα, ενώ εσύ βιάζες εμένα αδιάκοπα. Εξαφανιζόσουν πάντα και έλεγες ότι το έκανες για να προστατέψεις εμένα. *(Ειρωνικά.)* Ή, ακόμη χειρότερα, για να με κάνεις να στρέψω το ενδιαφέρον μου στην τέχνη.

N: Θες να παίζουμε;

Φ: *(Αλλάζει το ύφος, γίνεται παιδί, σα να μην έγινε τίποτε από τα παραπάνω.)*
Nαι. Τι;

N: Φέρε τα βέλη.

Φ: Και στόχος;

N: Εσύ βάλε εμένα.

Φ: Κι εσύ;

N: Κι εγώ εμένα.

Φ: Θαβάλω τον πίνακα που τελείωσα χθες.

(Η Φρίντα σηκώνεται και τοποθετεί τον πίνακα που θα λειτουργήσει ως στόχος για το παιχνίδι τους. Ξεκινούν να πετούν βέλη στον πίνακα.)

N: Μου έλειπες πολύ τότε.

Φ: Πότε;

N: Τότε που έφυγες. Μου έλειπαν όλα όσα λέγαμε και κάναμε. *(Ρίχνει βέλος.)*
Ωχ πέτυχα κέντρο! Πάει το μάτι του Ντιέγκο σου.

Φ: Ναι, γι' αυτό εξαφανίστηκες.

N: Δεν εξαφανιζόμουν. Ποτέ. Κρυβόμουν πάντα και κρυφοκοίταζα.

Φ: *(Συνεχίζουν να παίζουν, η Φρίντα αστοχεί διαρκώς.)* Και στην απουσία σου έβλεπες εγώ να ασχολούμαι με τη ζωγραφική. Με τίποτε δε σε πετυχαίνω.

N: Ναι, και με χαροποιούσε πολύ.

Φ: Έστελνες συγχαρητήριες κάρτες στις εκθέσεις.

N: Μα ήσουν για όλους μια αποκάλυψη! *(Ρίχνει το βέλος.)* Πέτυχα καρδιά!

Φ: Χοντρέ, ξέρω ότι εσύ με βοηθούσες πάντα με τις εκθέσεις.

N: Δε χρειάστηκε, τους γοήτευες όλους.

Φ: Όλους εκτός από σένα. *(Πετάει βέλη διαρκώς με νεύρα αλλά και σα να μη θέλει να τον πετύχουν. Τα βέλη δεν πετυχαίνουν τον Ντιέγκο.)*

N: Εμένα πάνω από όλους. Η χιονονιφάδα μου.

Φ: Ναι, αλλά πηδούσες ό,τι βρισκόταν μπροστά σου και είχες και μίαν άλλη ανεξάρτητη, από εμένα, ζωή.

N: *(Πιάνει ένα βέλος και στοχεύει τη Φρίντα.)*

Φ: Ρίξε το. Ρίξε το εδώ. *(Δείχνει την περιοχή ανάμεσα στα μάτια.)*

N: *(Αλλάζει κατεύθυνση και ξαναρίχνει στον πίνακα, στον εαυτό του.)* Εδώ καλύτερα.

Φ: Το χειρότερο, να ξέρεις, δεν ήταν τα τυχαία πηδήματά σου. Το χειρότερο ήταν όταν έμαθα ότι ανέβαινες πάνω όταν ζούσε η Λούπε. Σακάτεμα εκεί.

N: *(Αδιάφορα ρίχνοντας βέλη.)* Τίποτε κι αυτό. Τίποτε.

Φ: Ήταν. Γιατί είχε αίσθημα. Κάποιο αίσθημα... *(Ρίχνει βέλος.)* Σε πέτυχα. Επιτέλους...

(Σιωπή.)

Φ: Όλον τον καιρό που ήμασταν χώρια, σε σκεφτόμουν να γυρνάς με όποιο θηλυκό συναντούσες στο διάβα σου. Τρελαινόμουν. Ανακατευόμουν. Δεν μπορούσα να με συμμαζέψω. Από την άλλη σε λάτρευα. Δεν ήθελα να μου πάθεις τίποτε κακό από το πρόβλημα που σου είχε εμφανιστεί. Μπρος γκρεμός και πίσω ρέμα.

N: Νοιώθω ηλίθιος.

Φ: *(Με ικανοποίηση.)* Καλά νοιώθεις.

Ν: Ξέρεις, δεν είναι ακριβώς έτσι. Χαιρόμουν που αναγνωρίζανε την τέχνη σου. Χαιρόμουν που αυτό το πλάσμα που γνώρισα εγώ θα μπορούσε τώρα να το θαυμάσει κι άλλος κόσμος.

Φ: *(Ειρωνικά.)* Χαιρόσουν που ζούσα και προχωρούσα;

Ν: *(Αθώα.)* Ναι.

Φ: Και μετά γιατί επέστρεφες;

Ν: *(Με ειλικρίνεια.)* Γιατί ήσουν η πραγματικότητα της ζωής μου. Γιατί δεν μπορούσα να κάνω αλλιώς.

Φ: Για την εξουσία, χοντρέ. Για να δεις αν εξακολουθείς να μπορείς να κάνεις ό,τι έκανες πάνω μου.

Ν: Γιατί χωρίς σένα αισθανόμουν ένας χρήσιμος ηλίθιος. *(Ρίχνει βέλος.)* Ένας ηλίθιος που κυνηγάω τον εαυτό μου.

Φ: Είχες γι' αυτό το Κόμμα. Θα σε κάνανε εκεί να αισθάνεσαι σημαντικός.

Ν: *(Τέλιο χοντροκομμένο.)* Θυμάμαι όταν είχε έρθει ο Δ. στο γραφείο. Στο Κόμμα. Εραστής σου, νομίζω, ή προσπάθησε να γίνει. Κατάλαβε ότι όλο το γραφείο μύριζε εσέ. Πράγματα μικρά, μεγαλύτερα, ωραία, περίεργα, μυρωδάτα, ακόμα και γευστικά, υπήρχαν τριγύρω μου σε γραφεία, σε ράφια, σε συρτάκια, πράγματα από σένα.

Φ: Ο Δ.! Τι θυμήθηκες...

Ν: Τον ζήλευα.

Φ: Ας ζηλέψεις κι εσύ κάποιον...

Ν: Στο τείχος του Τέλους να πω και κάτι άλλο;

Φ: Να πεις.

Ν: Δεν άντεχα την τόση φροντίδα. Δεν την άντεχα και την αποζητούσα συνάμα.

Φ: Ξέρεις πως ανησυχούσα όταν ήσουν με τους συντροφους και μπεκροπίνατε; Ανησυχούσα σαν τρελή! Και μετά εμφανιζόσουν με το γνωστό σου ύφος και, ήταν σα να δίνουν χάρη σε θανατοποινίτη.

N: Είσαι τρελή. Θεοπάλαβη. Πάντα ήσουν.

Φ: Να βάλω να πιούμε;

N: *(Με ενθουσιασμό.)* Βάλε να! Να γιορτάσουμε!

Φ: *(Με ενθουσιασμό.)* Ναι, να γιορτάσουμε!

N: Το τέλος μας;

Φ: Την αρχή που θα έρθει. Όταν έρθει. Αν... Υγεία!

N: Ας πιούμε σε μας. Να βάλεις και μουσική. Να χορέψουμε.

Φ: Αμέσως.

(Η Φρίντα βάζει μουσική "Piensa en mí – Luz Casal". Ο Ντιέγκο την πλησιάζει.)

N: Χορεύετε κυρία μου;

Φ: *(Με ύφος διαταγής μικρού κοριτσιού.)* Να με μάθεις.

N: Ακολούθησέ με. Δεν ξέρεις;

Φ: Μικρό παιδί εγώ, δεν ξέρω...

N: Στηρίξου πάνω μου...

(Όση ώρα χορεύουν συνομιλούν.)

N: Είσαι τόσο απόλυτα πιστή σε ό,τι πιστεύεις, που καταντάει να είναι απεχθές.

Φ: Δεν είναι πίστη. Είναι σεβασμός στο άγνωστο.

N: *(Κοροϊδευτικά.)* Κι αν το άγνωστο δεν έχει εμάς μαζί;

Φ: *(Σίγουρη.)* Τότε ήταν λάθος που ήμασταν κι εδώ μαζί.

N: Και ο πόνος που λες ότι νοιώθεις;

Φ: *(Ειρωνικά.)* Ίσως βγεις σε βελτιωμένη έκδοση!

N: Όμοιος...

Φ: Αυτό που γίνεται, που έκανα, δίνει ένα τέλος στην επαφή μας, στην ύπαρξή μας, από άλλη δύναμη, ανώτερη.

N: Ανώτερη, αλλά από σένα η συντέλεια.

Φ: Ναι, αλλά η διακοπή μας είναι από τη συντέλεια. Είναι μοιραίο και αναπόφευκτο.

N: Ναι, πάντα εσύ ήσουν ο δημιουργός.

Φ: Εγώ, ναι!

N: Πες κάπου να πάμε τώρα. Αμέσως.

Φ: Στο γεφύρι του Θεού.

N: Είσαι θεοπάλαβη. Φύγαμε.

(Σταματάνε να χορεύουν και κάθονται, την έχει στα γόνατά του.)

N: Να σου πω κάτι όμως;

Φ: Πες.

N: Αν ξανά γινόταν όλα από την αρχή, τα ίδια θα έκανα. Ξανά τη γαμημένη τη συντέλεια θα τη ζούσα.

Φ: Κι εγώ. Όλον τον πόνο θα τον ζούσα. Και μετά θα κατέστρεφα κι εσένα και τον κόσμο.

N: Τερατάκι μου. *(Την αγκαλιάζει.)*

Φ: Αν υποπτευόσουν την ευτυχία και τη δυστυχία μου μαζί, θα τρώμαζες.

(Η Φρίντα κάθεται στα γόνατα του Ντιέγκο.)

N: Αχ, Φρίντα, Αγία ή Διάβολος, μου έσωσες τη ζωή. *(Πίνει από το μπουκάλι.)* Μακάρι να μη σε πονούσα τόσο. Μακάρι να ήμουν αλλιώς. Να σκεφτόμουν όπως εσύ.

Φ: Ντιέγκο, είμαστε μαζί, θα φύγουμε μαζί, τίποτε άλλο δεν έχει σημασία.

N: *(Την αγκαλιάζει, τη φιλάει.)* Ναι, μαζί *(Πίνει.)* Από τη συντέλεια;

Φ: *(Αδιάφορα.)* Μοιραία. *(Αλλάζει ύφος και γίνεται ενθουσιώδης.)* Να σου πω ένα όνειρό μου;

N: Όχι από τη συντέλεια. Ακούω. Γρήγορα να προλάβω να ακούσω το τέλος.

Φ: Πραγματικό όνειρο, χοντρέ. Όχι επινοημένο από εμένα.

N: Πες.

Φ: Πήγα σε έναν γιατρό, λέει, που κάνει πειράματα και ενώνει ανθρώπους για να δημιουργήσει τον υπεράνθρωπο του μέλλοντος. Άρχισα να του λέω ότι είσαι το παιδί μου. Και ότι πρέπει με κάποιον τρόπο να μας ενώσει. Αν είναι δυνατόν, να μπω μέσα σου. Να γίνω η σπλήνα σου, το συκώτι σου, να γίνω κάτι μέσα σου. Αν όχι, να ενώσει τις κοιλίες μας και να είμαστε ενωμένοι. Ο γιατρός συνεργάσιμος. Δέχτηκε. Μου ζήτησε μια εξωπραγματική αμοιβή. Χωρίς πολλά πολλά, συμφώνησα. Γύρισα σπίτι και άρχισα να φτιάχνω πίνακες σαν τρελή. Οι πίνακες που θα έφτιαχνα θα ήταν για να ενωθώ μαζί σου. Δεν κοιμόμουν, μόνο ζωγράφιζα. Ήθελα να ξεκινήσω να πουλώ, για να ενωθώ μαζί σου. Ξυπνούσα από το όνειρο με την ίδια πάντοτε αίσθηση. Ένα κενό. Ήθελα να σ'έχω γεννήσει.

N: Να γίνουμε ένα!

Φ: Ναι. Ένα.

N: Μέσα μου ή ενωμένοι στις κοιλίες;

Φ: Μέσα σου. Ε; Ναι, το προτιμώ. Μέσα σου.

N: ...μέσα μου...

Φ: Θα ξυπνούσες ένα πρωί και θα ήμουν μέσα σου.

N: Θα μου μιλούσες;

Φ: Ναι. Θα σε ενοχλούσα κάθε φορά που θα έκανες κάτι που θα με πείραζε. Θα έπρεπε να με προσέχεις, να ενδιαφέρεσαι για την κατάστασή μου.

N: Μόνιμη έννοια.

Φ: Αλλιώς δε θα χες ζωή.

N: Και αν το αποφάσιζες, θα με σκότωνες. Χωρίς κανείς να καταλάβει τίποτε.

Φ: Ακριβώς.

N: Χωρίς να χρειαστεί να αφανίσουμε τον κόσμο...

Φ: Θα σε πρόσεχα περισσότερο. Θα ήμουν συνεχώς εκεί να σε προσέχω.

N: Τυραννική αναγκαιότητα.

Φ: Το μόνο που θα μου έλειπε θα ήταν το αθώο θλιμμένο σου βλέμμα.

N: Κι εμένα. Θα βρίσκαμε έναν τρόπο να μπορούμε να κοιταζόμαστε...

Φ: Λες;

N: Ναι. Είναι μια λύση να είσαι μέσα μου.

Φ: Αδύνατη, αλλά ωραία.

N: Ή μήπως ενωμένες οι κοιλιές μας;

Φ: Με την κόκκινη κλωστή...

N: Ναι, να είμαστε η απόδειξη του μύθου.

Φ: Ζωντανός μύθος...

N: Ήμουν τόσο εγωιστής.

Φ: Ήσουν.

N: Και δεν ξέρω τι θα έκανα αν γυρνούσα πίσω.

Φ: Τα ίδια...

N: Ζήσαμε όμως ξεχωριστά.

Φ: Ζήσαμε.

N: Ξέρεις ποια εικόνα έχω στο μυαλό μου;

Φ: Ποια;

N: Όταν βάζαμε στη χούφτα μας σπόρια κι έγλειφε ο ένας τη χούφτα του άλλου.

Φ: ...ευτυχία...

N: Ναι.

Φ: Από ελεεινά τσαντισμένη και στραβωμένη, γινόμουν χορτάτη και πλήρης και ξανά πίσω.

N: Ακούς τις σειρήνες; Σε λίγο δε θα υπάρχει τίποτε. Ο κόσμος στον δρόμο τρέχει και αγκαλιάζεται. Ίσως σε όλα να έχεις δίκιο. Ίσως πρέπει να πάψουμε. Να πάψουμε, για να ξαναυπάρχουμε...

Φ: *(Με απολογητικό ύφος.)* Ντιέγκο, δεν ήθελα να είμαι μικροπρεπής.

N: Δεν είσαι.

Φ: Καταλαβαίνεις;

N: Ναι. Δεν είσαι θύμα, Φρίντα, για να είσαι μικροπρεπής. Εσύ μεταμορφώνεσαι και απελευθερώνεσαι.

Φ: Κράτα με.

N: Θέλω να ξέρεις πως πάντα ήμουν αφοσιωμένος σε σένα.

(Το βλέμμα του πέφτει πάνω στο όπλο που είναι πεταμένο χάμω. Την αγκαλιάζει, τη φιλάει.)

N: Σε φιλώ. Ο προδότης σου.

(Ρίχνει στο μέσο των ματιών του. Σωριάζεται και γεμίζει με αίμα ο χώρος.)

Φ: Μη. Τι κάνεις. Τι έκανες. Θα φεύγαμε μαζί. Ακόμα και τώρα με άφησες μόνη. Ακόμα και τώρα μαζί σου το απροσδόκητο. Όχι αυτό. Μη με αναγκάζεις να ζω χωρίς εσένα. Δέκα λεπτά ακόμη για να τελειώσουν όλα. Δέκα λεπτά. Όχι δε θέλω. Αγαπημένο της κοιλιάς μου. Όχι χωρίς εσένα.

Τίποτε δεν μπορεί να με πονέσει περισσότερο από αυτό που βλέπουν τα μάτια μου. Τίποτε. Χωρίς εσένα εγώ αφανισμένη πριν τον αφανισμό. Ένα με σένα. Στο πάντα.

(Το αίμα του Ντιέγκο έχει γεμίσει το πάτωμα. Η Φρίντα παίρνει με τα χέρια της το αίμα του, σηκώνει την μπλούζα της και πασαλείβει την κοιλιά της. Σηκώνει τη φούστα της και το απλώνει στους μηρούς της, έπειτα στο αιδοίο της.)

Εγώ.

Εσύ.

Ένα.

Εσύ μέσα μου.

Εσύ από το μέσα μου.

Ενωμένοι με δεσμούς αίματος.

Σε λίγο.

(Πέφτει χάμω. Τα φώτα σβήνουν. Ακούγεται η Φρίντα να βογκάει, να σπρώχνει σα να γεννά, οι ανάσες της να είναι ανάσες ετοιμόγεννης.)

Σε βλέπω.

Γέννηση.

Θάνατος.

(Ακούγεται εκπυρσοκρότηση)

(Η σκηνή φωτίζεται. Ξαναγίνεται η αρχική που οι δυο τους κοιμούνται αγκαλιασμένοι. Είναι σούρουπο.)

Φ: *(Ξυπνάει ιδρωμένη.)* Όχι. Όχι. Όχι. Όχι αυτό. *(Κοιτάζει τον Ντιέγκο που κοιμάται, τον πιάνει και φιλάει το μέτωπό του.)*

N: *(Ανοίγει τα μάτια του.)* Ξύπνησες;

Φ: Ναι.

N: *(Αποπροσανατολισμένη.)* Πονάς;

Φ: *(Σα να μην έχει συνέλθει από το όνειρο.)* Ε; Όχι. Όχι πολύ.

N: Πάρε με αγκαλιά και ψιθύρισέ μου στο αυτί.

Φ: Ναι Ντιεγκίτο μου. Σφιχτή αγκαλιά.

N: Μη με σφίγγεις τόσο. Ένα μικρό αιλουροειδές είμαι. Ψιθύρισέ μου.

Φ: Στο αυτί που λείπει το ένα του κομμάτι.

N: Σημαδεμένος.

Φ: Ξεχωριστός.

N: *(Τη φιλάει.)* Γιατί είσαι αναστατωμένη;

Φ: Όνειρα Ντιεγκίτο μου, όνειρα και εφιάλτες...

N: Ίσως από την ένεση.

Φ: Ίσως. Τέλος με τους εφιάλτες. Να σου πω τι μου έλειψε;

N: Το κομμένο μου αυτί περιμένει να ακούσει.

Φ: Μου έλειψε να σε έχω γυμνούλικο παιδάκι στο κρεβάτι και να σε νταντεύω, όχι να ερωτοτροπούμε, να σε νταντεύω.

N: Σε λατρεύω μπλε μου ορχιδέα.

Φ: Κι εγώ, μπουμπουνοκέφαλε, κοιμήσου. Θα σε κουνάω απαλά, όπως μου είχες πει ότι σε έκαμε η μαμά σου όταν ήσουν μικρό παιδί.

N: Ναι, ναι. Αίσθηση πληρότητας.

Φ: Αχ, αγαπημένα μου γλυκά δοντάκια με σπασμένο το μπροστινό σας, σας λατρεύω.

(Ο Ντιέγκο αποκοιμείται.)

Φ: *(Τον αγκαλιάζει.)* Τι γεμάτη αγκαλιά, τι όμορφα ταιριασμένος ύπνος, ανάσες συγχρονισμένες από πάντα. Λατρεύω την ελιά στη μύτη σου. *(Τον κοιτάει για να σιγουρευτεί ότι κοιμάται.)*

Αχ, Ντιεγκίτο, τρελάθηκα ακόμη και στον ύπνο μου. Είδα ότι έβαλα μπρος για να γίνει η συντέλεια στο σύμπαν. Δεν άντεχα, βλέπεις, που είσαι άπιστος. Ή δεν άντεχα ..., κι εγώ δεν ξέρω τι... Ακόμη κι εκεί, όμως, νικητής εσύ. Με ανάγκασες να δω το τέλος σου. Ούτε στο όνειρο το δικό μου δεν μπορώ να σε κερδίσω. Και στο δικό μου το όνειρο, εσύ κάνεις κουμάντο. Παντού και πάντα εσύ. Η συντέλεια δεν ήταν για μένα ο εφιάλτης. Ήταν λίγη. Εγώ αντιμετώπιη με τον δικό σου χαμό. Αυτός ήταν ο εφιάλτης. Δεν μπορώ να σε προλάβω πουθενά, παλιοτσογλάνι. Τσογλάνι μου. Όχι δε θέλω να ζήσω χωρίς εσένα, ποτέ. Όχι, δε θέλω να αναγκαστώ να βιώσω τον χαμό σου. Αβίωτο το μετά. Καμία ανάσα χωρίς εσένα. Κι αν αναγκαστώ; Κι αν δειλιάσω; Θα με αναγκάσω εγώ να ζω. Θα με αναγκάσω να ζω προδίδοντας τον εαυτό μου. Δε θέλω. Δεν το επιλέγω. Θα επιλέξω εγώ το τέλος μου. Θα είσαι η τελευταία μου εικόνα, η τελευταία μου ανάσα πριν την μπλε ανυπαρξία. Έτσι θα τελειώσει ο μύθος ή θα αρχίσει; Ανεπαρκής κι ευτυχισμένη μαζί. Μαζί σου.

(Παίρνει φύλλα μελαντόνα, τα μασάει, ξαπλώνει δίπλα στον Ντιέγκο, τον κρατάει σφιχτά κι αρχίζει να χάνει τις αισθήσεις της.) Κανείς δεν μπορεί να καταστρέψει την ένωσή μου με σένα, ούτε καν εσύ. Έρημος χωρίς εσένα, χοντρή μου, αληθινή έρημος. Δίχως νερό και δίχως τίποτε.

(Περνάει η νύχτα, έρχεται η μέρα. Ο Ντιέγκο ξυπνάει.)

N: Αγάπη μου, αν σου πω τι είδα στον ύπνο μου! Ξεκίνησα κι εγώ να βλέπω τις παλαβομάρες που βλέπεις εσύ. Ύπνος με καταστροφές και μαγείες, με ενώσεις, με συντέλειες, τέλος και αρχή ξανά. Ακούς μονάκριβή μου; *(Την κουνάει.)* Φρίντα. Φρίντα μου. Μπλε θύελλα, ψιθύρισε μου. *(Ο Ντιέγκο σκύβει πάνω της, καλύπτει με το σώμα του το άψυχο σώμα της Φρίντα, παίζει το τραγούδι “Piensa en mí”, τα φώτα σβήνουν.)* Ψιθύρισέ μου. Μείνε μαζί μου.